

Konposturarik galdu gabe, betiere

Poeta-Gazte-Kaskarrak (PGK), nola ez, biziki eskertzen ditu Benetako-Idazle-Helduaren (BIH) debaldeko aholkuak, baina beren artean akaso sakoneko ezadostasun bat dagoela pentsatzen du. Izan ere, beretzat arteak eta literaturak ez dute helburutzat “irakurlearen zama arintzea”. Horretarako zenbait gauza aski egoki eta eraginkorragoak bururatzen zaizkio. PGK-k ez du gogoko literatura arin(garri)a. Halako masokista da. Eta elitista. Eta ultraeskuindar arriskutsua. Eta espainola. Baina ez du gogorik parte hartzeko Txomin Agirre baino *kitsch*agoa izateko karreran. Askorentzat hori da benetako literatura balsamiko eta hunkiduraz betea, berari halakoak irakurrita auzo lotsa sartzen bazaio ere. Halako umea da. Eta inpresioa du balizko literatura sentibera eta sakon horren atzean benetan errazkeria, pinpirinkeria eta arinkeria gordetzen direla maiz. Hori bai, pentsatzen du PGK-k, zorionekoak sentiberatasun artistiko berezi hori garatu duzenok.

PGK-k, mikaztasun apur batez, euskal kulturako hiru kontsumo (sic) produktu aipatu dituelarik, laster etorri da BIHren bekaitza. PGK-k ondo daki Pignoisez eta Lucia Etxebarriaz trufatu izan balitz txalo zaparrada jasoko zuela, bibak eta gorak. Baina artistikoki hauen parekoak diren euskaldunak aipatzea, hori ez; hori erabat galarazita dago, heresia da. Hauek, musikari edo idazleak baino lehen, gutarrak baitira. Gora Gu ta Gutarrak. Gora Gure Gauzak S. A.

Susmoa du, hori bai, probokaziotxoak itsututa, BIH ez dela ohartu PGK-k idazten duenaren erdia asmatua dela, eta gai-nontzeko erdia, berriaz, autoparodiko eta propio hanpatua. Egiazki, ez dela egon ez abendu hasierako oporrik, ez Iker edo Maialenik, ez eta inspirazio bila-

MARC CAMPÀ

Beñat Sarasola

Urkiza

Padroin

ketarik ere, pelukeriako bertsolaririk egon ez zen gisa berean. Ez dela egon, azken batean, hark egotzitako esperientzia harrigarriarik. Bero-beroan, BIHk ahaztu egin du Roland Barthes-ek aspaldi esandakoa (PGK-k, jakina da, bere ezagutza mugatuaren exhibizioa egitea du laketa): testu bat ondo

interpretatzeko narrazioaren subjektua (autore implizitua) eta adierazpenaren subjektua (autorea) bereiztea komeni dela.

Izan ere, BIHrentzat dena da serio bezain egiazko. Berean, ez dago parodiarentzako (zer esanik ez autoparodiarentzako) lekuri; parodia, ondo dakigun bezalaxe, beti izan baita bigarren mailako genero lohia. Jane Austen, George Eliot, Maria-Merçè Marçal, Itxaro Borda, oro parodista bikainak (ere), oro bigarren mailara kondenatuak. BIHri jazotzen zaizkion gauza guztiak dira osina baino sakonagoak, izan bere senarraren komentario argitsu bat, izan bere alaben adierazpen ezusteko bat. Hori bai muturra. Eta ez Londoneko pub retroak. BIHk, lurretik zentimetro batzuk gora higitzen delarik, ez du tupust egin eta erortzeko arriskurik batere. Eta horrela, nola egingo du ba bere buruaz barre?

Azkenik, PGKri deigarria egin zaio, azken asteotako artean, Anjel Lertxundiaren sariaren harira Ramon Etxezarretak Patxi Lopezi jaurtikitako torpedoa. Testua irakurri bitartean ez zekien hogeita hama-

bost urte egin ote zituen atzera (edo aurrera). *Ustela* eta enparauen garaietara. Idaztea “astinaldi bortitzak ematea” zenekora; erortzeko arriskua hartuta idazten zenekora. Egungo zurikeria eta lore-joko-etatik aski urrun alajaina. Orain, Marketina eta Komunikazioa. Orain, idatzi bainoago, kudeatu. Idazle labelen kudeaketa eta zuzkidura barne, agidanez. ■

BIHri jazotzen zaizkion gauza guztiak dira osina baino sakonagoak, izan bere senarraren komentario argitsu bat, izan bere alaben adierazpen ezusteko bat. Hori bai muturra.

Eta ez Londoneko pub retroak

